

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **L. Ž.**, zastoupené Mgr. Lukášem Raidou, advokátem se sídlem 28. října 875/275, Ostrava - Mariánské Hory, proti žalovanému: **Finanční úřad v Ústí nad Orlicí**, se sídlem T. G. Masaryka 1393, Ústí nad Orlicí, o ochraně proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 22. 10. 2008, č. j. 52 Ca 22/2008 - 44, ve znění usnesení ze dne 1. 12. 2008, č. j. 52 Ca 22/2008 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 22. 10. 2008, č. j. 52 Ca 22/2008 - 44, ve znění usnesení ze dne 1. 12. 2008, č. j. 52 Ca 22/2008 - 56, **se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), a to ve všech jeho výrocích. Výrokem I. předmětného usnesení byla z důvodu nevyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti, odmítnuta žaloba stěžovatelky v části, jíž se domáhala toho, aby soud žalovanému přikázal do 7 dnů od právní moci rozsudku vrátit stěžovatelce nadměrné odpočty daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období listopad 2002 až leden 2003 a aby ve stejné lhůtě vydal platební výměry na úrok z přeplatku zaviněného správcem daně za uvedená zdaňovací období. Výrokem II. byla žaloba odmítnuta pro nedostatek pravomoci soudu v té části,

jíž se stěžovatelka domáhala, aby soud žalovanému přikázal vydat ve dvou titulech regionálního tisku a vyvěsit na úřední desce žalovaného omluvu v žalobě obsaženého znění. Výrokem III. krajský soud rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti, ve znění jejího doplnění ze dne 9. 12. 2008, zpochybňuje zákonnost napadeného usnesení o odmítnutí žaloby. Ačkoli důvody kasační stížnosti výslovně nepodřazuje pod konkrétní ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), je z jejího obsahu patrné, že uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka má zato, že vyčerpala veškeré prostředky, které jí procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu, tj. zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), stanoví k ochraně proti nečinnosti. Uvádí, že dne 26. 7. 2008 se na žalovaného obrátila přípisem, v němž na str. 2, ve 2. odst. shora obsáhle popsala jeho nečinnost. Nepochybně se tedy jednalo o podání ve smyslu § 34c zákona o správě daní a poplatků, které byl žalovaný povinen dle ustanovení § 22 odst. 1 téhož zákona neprodleně postoupit Finančnímu ředitelství v Hradci Králové jakožto nadřízenému orgánu. Skutkový závěr soudu, že stěžovatelka dosud bezvýsledně nevyčerpala prostředky, které jí procesní předpis stanoví k ochraně, tak neodpovídá skutečnosti, krajský soud dále vzhledem k tomu, že k projednání věci nenařídil jednání, ani nemohl skutečný stav věci zjistit. Ve vztahu k napadenému výroku II. je pak stěžovatelka přesvědčena, že žalobou navrhované přikázání omluvy ze strany žalovaného je v rámci právního řádu České republiky obecně žalovatelné, byť mimo oblast správního soudnictví. V takovém případě však krajský soud měl postupovat podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. a stěžovatelku řádně poučit, že do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí může podat žalobu v občanském soudním řízení a ke kterému věcně příslušnému soudu. Pokud tak krajský soud neučinil, zatížil své řízení a vydané rozhodnutí vadou mající vliv na jeho zákonnost. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný odkázal na své vyjádření k podané žalobě, navrhl kasační stížnost zamítnout.

Z obsahu předloženého soudního a správního spisu vplynuly pro věc následující podstatné skutečnosti:

Žalobou podanou u krajského soudu dne 12. 5. 2008, označenou jako žaloba v řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s., se stěžovatelka domáhala „vrácení přeplatků na DPH za zdaňovací období listopad a prosinec 2002 a leden 2003 a vyplacení příslušného úroku z těchto přeplatků“. Stěžovatelka jako předmět řízení vymezila nečinnost správce daně při vrácení nadměrných odpočtů DPH za zdaňovací období měsíců 11/2002, 12/2002 a 1/2003, dle jejího názoru konkludentně vyměřených na základě podaných daňových přiznání, jakož i vydání úroku z těchto přeplatků na DPH, jejichž vznik správce daně zavinil. Pod body I. – IV. žalobního petitu stěžovatelka koncipovala návrh výroků rozhodnutí krajského soudu tak, že se žalovanému

přikazuje, aby jí ve stanovené lhůtě vrátil nadměrné odpočty DPH za předmětná zdaňovací období a vydal platební výměry na úrok z takto zaviněných přeplatků.

Stěžovatelka následně doplnila svou žalobu podáním ze dne 22. 9. 2008, v němž navrhla, aby soud žalovanému přikázal do 7 dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí o výsledku vyměření DPH za předmětná zdaňovací období a v téže lhůtě zveřejnit omluvu (text omluvy viz níže). Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že jí byly v souladu s ustanovením § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků vyměřeny nadměrné odpočty DPH, čímž jí ve smyslu ustanovení § 64 téhož zákona vznikl přeplatek na dani. Poprvé stěžovatelka požádala správce daně o vrácení tohoto přeplatku včetně úroku již dne 22. 9. 2003, avšak bez jakékoli reakce. Protože opětovná žádost stěžovatelky, adresovaná žalovanému dne 2. 4. 2008, byla fakticky odmítnuta přípisem ze dne 17. 4. 2008, obrátila se stěžovatelka se svou žádostí na ochranu proti nečinnosti na správní soud, neboť jak uvedla, „*již vyčerpala veškeré zákonné prostředky, které jí umožňovaly vrácení zadržovaných peněz.*“

Krajský soud výrokem I. napadeného usnesení odmítl žalobu stěžovatelky z důvodu nevyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti, v té části, jíž se domáhala, aby soud žalovanému přikázal do 7 dnů od právní moci rozsudku vrátit stěžovateli nadměrné odpočty DPH za zdaňovací období listopad 2002 až leden 2003, vydal rozhodnutí o výsledku vyměření DPH a rovněž vydal platební výměry na úrok z přeplatku zaviněného správcem daně; výrokem II. pak odmítl žalobu stěžovatelky pro nedostatek pravomoci soudu v té části, jíž se stěžovatelka domáhala, aby soud žalovanému přikázal vydat ve dvou titulech regionálního tisku a vyvěsit na úřední desce žalovaného omluvu v žalobě obsaženého znění. Výrok I. krajský soud odůvodnil poukazem na znění ustanovení § 34c zákona o správě daní a poplatků, jehož ochrany proti nečinnosti stěžovatelka nevyužila; ve vztahu k výroku II. krajský soud poukázal na nedostatek své pravomoci o návrhu meritorně rozhodnout.

Opravným usnesením ze dne 1. 12. 2008, č. j. 52 Ca 22/2008 - 56, bylo rozhodnutí o odmítnutí žaloby doplněno o poučení tohoto znění: „*O žalobě, která byla výrokem II. tohoto usnesení odmítnuta, jsou příslušné jednat a rozhodnout krajské soudy v občanském soudním řízení.*“

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a vzhledem k tomu, že je jí napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, zveřejněno na www.nssoud.cz stejně jako i veškerá níže citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Při posuzování důvodnosti jednotlivých

stěžovatelkou uplatněných kasačních námitek Nejvyšší správní soud vycházel z následujících úvah:

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Z citovaného ustanovení s. ř. s. vyplývá, že nezbytnou podmínkou řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (*conditio sine qua non*) je kromě jiného i bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti jeho nečinnosti.

V souladu s předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu srovnej rozhodnutí ze dne 25. 7. 2007, č. j. 2 Ans 4/2007 - 53) krajský soud za tento prostředek ochrany označil postup podle ustanovení § 34c zákona o správě daní a poplatků, dle kterého je daňový subjekt oprávněn svým podnětem upozornit nejbližší nadřízeného správce daně, že správce daně nepostupuje v řízení bez zbytečných průtahů, protože

- a) nevydal rozhodnutí, ačkoli uplynulo 6 měsíců ode dne, kdy byl vůči daňovému subjektu učiněn poslední úkon v řízení, kterého se předpokládána nečinnost týká,
- b) nevydal rozhodnutí, ačkoli již došlo k soustředění podkladů potřebných pro vydání tohoto rozhodnutí, nebo
- c) marně uplynula daňovým zákonem stanovená lhůta, v níž měl správce daně provést úkon, nebo
- d) neprovedl úkon ve lhůtě, která je pro provedení takového úkonu obvyklá.

Podle odst. 2 téhož ustanovení nadřízený správce daně v takovém případě podnět prověří, a pokud je důvodný, přikáže správci daně, který zásadu postupovat v řízení bez zbytečných průtahů porušil, odstranění zjištěného porušení. Nedojde-li k nápravě správcem daně, který zásadu porušil, do 30 dnů od doručení podnětu daňového subjektu, zjedná nadřízený správce daně nápravu ve své působnosti, popřípadě ve věci rozhodne sám, nebo pověří jiného věcně příslušného správce daně ve svém územním obvodu tak, aby náprava byla provedena bezodkladně. O provedených opatřeních vyrozumí nadřízený správce daně neprodleně daňový subjekt. Na žádost daňového subjektu je správce daně povinen vyrozumět jej o tom, které podklady pro vydání rozhodnutí podle odstavce 1 písm. b) dosud nebyly soustředěny. Neshledá-li nejbližší nadřízený správce daně podnět oprávněným, odloží jej a daňový subjekt o tom vyrozumí s uvedením důvodů. Opatření proti nečinnosti učiní nadřízený správce daně i tehdy, nezažádá-li příslušný správce daně řízení ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení z moci úřední.

Podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany zakotvená v ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. vychází z celkové koncepce správního soudnictví, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob oproti ochraně, která je těmto právům poskytována v rámci veřejné správy. Před použitím

některé z žalob ve správním soudnictví je nutné vždy vyčerpat řádné opravné prostředky či jiné procesní prostředky nápravy, které jsou zde k dispozici v řízení před správním orgánem. Tato zásada je v obecné rovině vyjádřena v ustanovení § 5 s. ř. s. a pro jednotlivé typy žalob je konkretizována v ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s., § 79 odst. 1 s. ř. s. a § 85 s. ř. s.

Z výše uvedeného je zřejmé, že rozhodný procesní předpis, kterým je v souzené věci zákon o správě daní a poplatků, upravuje v ustanovení § 34c prostředek k ochraně daňového subjektu před nečinností správce daně, jímž je možno ve správním řízení dosáhnout nápravy. Zákon o správě daní a poplatků ponechává využití tohoto prostředku na vůli daňového subjektu a nestanoví jeho využití jako povinné, což je logické, neboť povinnost dbát o rychlost správního řízení a dodržování lhůt pro rozhodnutí leží primárně na správním orgánu a nemůže být založena na aktivitě daňových subjektů. Daňový subjekt má k dispozici možnost domáhat se nápravy (má-li zájem na rychlosti řízení), a teprve neuspěje-li, může nastoupit ochrana prostřednictvím moci soudní.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že veškeré prostředky, které jí zákon dává k ochraně proti nečinnosti žalovaného, řádně vyčerpala, a tedy žaloba neměla být krajským soudem odmítnuta. Nejvyšší správní soud však uvedené námitce stěžovatelky nepřisvědčil. Naopak, ve shodě se závěry krajského soudu, je toho názoru, že ani žádost stěžovatelky o vrácení nadměrných odpočtů DPH obsažená v protokolu ze dne 22. 9. 2003, ani žádost ze dne 2. 4. 2008, podmínku vyčerpání zákonných prostředků nápravy nesplňují. Stejně tak se Nejvyšší správní soud nedomnívá, že by za vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti správce daně bylo možno považovat žádost stěžovatelky o sdělení výsledku vyměření rozhodnutím, datovanou 26. 7. 2008.

Nejvyšší správní soud z obsahu shora jmenovaných podání ověřil, že stěžovatelka se jimi obracela na žalovaného jakožto na finanční orgán prvního stupně se svými žádostmi o vrácení nadměrných odpočtů DPH za předmětná zdaňovací období; v podání ze dne 26. 7. 2008 žalovaného žádala o sdělení výsledku vyměření DPH. Z žádného z těchto podání ovšem není možno dovodit, že se mělo jednat o podnět ve smyslu ustanovení § 34c zákona o správě daní a poplatků. Důvodné tak nejsou ani výtky stěžovatelky, že žalovaný měl předmětné podání postoupit nadřízenému správci daně, když pro tento postup zjevně nebyly splněny zákonné podmínky obsažené v ustanovení § 22 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je-li povinnost bezvýsledného využití prostředku ochrany proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 34c zákona o správě daní a poplatků nutnou podmínkou pro podání žaloby podle § 79 odst. 1 s. ř. s., a tato nebyla stěžovatelkou využita, krajský soud se nedopustil nezákonnosti, pokud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl. Pokud jde o výrok I. napadeného usnesení krajského soudu, Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) důvodnou.

Stěžovatelka kasační stížností napadla taktéž výrok II. usnesení, kterým krajský soud pro nedostatek pravomoci odmítl žalobu v té její části, jíž se stěžovatelka domáhala, aby soud žalovanému přikázal do 7 dnů od právní moci rozsudku vydat ve dvou titulech

regionálního tisku s nejméně krajským dosahem a dále po dobu 1 roku vyvěsit na úřední desce Finančního úřadu v Ústí nad Orlicí omluvu ve znění: „*Finanční úřad v Ústí nad Orlicí pochybil při výkonu státní správy a svojí nečinností způsobil paní L. Ž. z L. škodu značného rozsahu, když jí po dobu 6 let nezákonně zadržoval nadměrné odpočty DPH. Za tuto svoji chybu se omlouváme. Za Finanční úřad v Ústí nad Orlicí Ing. Stanislav Škoda, ředitel.*“

Ve vztahu k takto napadenému výroku usnesení stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že krajský soud pochybil, pokud v této části žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ačkoli měl postupovat podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. a stěžovatelku řádně poučit o možnosti podat do jednoho měsíce od právní moci usnesení žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.

Obecná právní úprava *odmítnutí návrhu* je v soudním řádu správním obsažena v ustanovení § 46. Dle odst. 2 tohoto ustanovení soud návrh odmítne tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.

Z výše uvedeného vyplývá, že ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. ukládá soudu, aby odmítl návrh, kterým se navrhovatel domáhá rozhodnutí v občanskoprávní věci. V první větě prvního souvětí se „rozhodnutím v občanskoprávní věci“ myslí rozhodnutí v některé z věcí, která je druhově vyjmenována v ustanovení § 7 občanského soudního řádu, tedy spory a jiné právní věci vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud jejich projednávání a rozhodování není svěřeno jinému orgánu, než je soud, aniž soudem nebo správním orgánem bylo nějak rozhodnuto. Podle věty druhé téhož souvětí soud jednající ve správním soudnictví odmítne také návrh, kterým se navrhovatel domáhá přezkoumání rozhodnutí vydaného sice správním orgánem v mezích jeho zákonné pravomoci, avšak v soukromoprávní věci. Tím je míněna některá z věcí, které jsou vyjmenovány v ustanovení § 244 a násl. o. s. ř., tj. jedná se opět o věci vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů, jestliže však v takové věci již dříve rozhodl správní orgán. V obou takových případech je pak soud povinen v usnesení o odmítnutí návrhu navrhovatele poučit, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu k věcně příslušnému soudu.

V dané věci krajský soud sice dospěl ke správnému závěru, že soud ve správním soudnictví není příslušný o tomto návrhu rozhodnout, což je důvodem pro odmítnutí návrhu dle § 46 s. ř. s. Lze však přisvědčit stěžovatelce, že v tomto případě měl krajský soud návrh správně odmítnout dle § 46 odst. 2 s. ř. s., nikoli dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jak je uvedeno v odůvodnění napadeného usnesení. Tímto pochybením však nedošlo k nezákonnosti, neboť krajský soud správně vyhodnotil, že vzhledem k jeho věcné nepřislušnosti nejsou splněny podmínky řízení, což je důvod k odmítnutí dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pouze již dále nepodřadil tento důvod pod § 46 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení rozvíjí důvod pro odmítnutí návrhu ve správním soudnictví pro věcnou nepřislušnost v případech, kdy je dána příslušnost soudu v občanském soudním řízení,

a pro tyto případy ukládá soudu ve správním soudnictví sice návrh stejně jako dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout, ale zároveň navrhovatele poučit o možnosti jeho dalšího postupu, tj. podání žaloby v občanském soudním řízení k věcně příslušnému soudu do jednoho měsíce od právní moci usnesení o odmítnutí návrhu.

Pochybení krajského soudu tedy spočívá v nepřesné formulaci odůvodnění rozhodnutí, a dále v nedostatečném poučení o dalším postupu v dané věci. Krajský soud sice poučil stěžovatelku o tom, že o její žalobě jsou „*příslušné jednat a rozhodnout krajské soudy v občanském soudním řízení*“ (původní chyba při přepisu poučení odstraněna opravným usnesením ze dne 1. 12. 2008), neuvedl však lhůtu jednoho měsíce, kterou ustanovení § 46 odst. 2 věta poslední s. ř. s. pro podání této žaloby stanoví. Jedná se též o nedostatek odůvodnění, nikoli výroku. Tímto pochybením soud stěžovatelku nezkrátil na jejím právu účinně se obrátit na soud v občanském soudním řízení, neboť v důsledku absence poučení o lhůtě pro podání této žaloby by její případná žaloba nemohla být soudem odmítnuta pro zmeškání lhůty k podání návrhu. Stěžovatelce se dostalo poučení o tom, že příslušným soudem pro projednání jeho návrhu je krajský soud v občanském soudním řízení, což je z hlediska určení věcně příslušného soudu dostatečné. Nejvyšší správní soud zde zastává názor, který byl vyjádřen též v odborné literatuře, a dle něhož: „*Z ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. nevyplyvá, zda v poučení má být uveden konkrétní soud podle věcné i místní příslušnosti. S ohledem na pravidlo obecné poučovací povinnosti v procesních otázkách (§ 5 o. s. ř. v souvislosti s § 64 s. ř. s.) soud může – ale nemusí – do zmíněného poučení zahrnout i určení konkrétního soudu, když to neučiní, musí alespoň určit věcnou příslušnost soudů*“ (Soudní řád správní, komentář, V. Vopálka, V. Mikule, V. Šimůnková, M. Šolín, C.H.Beck, 1. vydání, 2004, str. 99). Nic však nebrání tomu, aby Nejvyšší správní soud konstatoval, že věcně a místně příslušný soud k podání případné žaloby stěžovatelky je Krajský soud v Hradci Králové.

Nejvyšší správní soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že též výrok II. napadeného usnesení je v souladu se zákonem. Přestože v odůvodnění krajský soud uvedl důvod odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., namísto § 46 odst. 2 s. ř. s., a opomněl stěžovatelku poučit o lhůtě, ve které může podat návrh u krajského soudu v občanském soudním řízení, tyto vady neměly vliv na samotný výrok rozhodnutí, který krajský soud žalobu stěžovatelky odmítl. Bylo by pouhým formalismem, pokud by Nejvyšší správní soud pro dílčí nedostatky odůvodnění zrušil správný výrok usnesení a nahradil ho následně výrokem zcela shodného znění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 3/2007 - 72, ze dne 28. 5. 2008). Tento závěr není v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, neboť Nejvyšší správní soud v dané věci nenahrazuje úvahu krajského soudu, což by bylo nepřipustné, pouze posoudil, že pochybení v označení důvodu pro odmítnutí a nedostatečné poučení nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Je třeba též poukázat na to, že kasační stížnost, která směřuje jen proti důvodům rozhodnutí soudu je dle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, č. j. 2 Ads 57/2003 - 48).

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelkou, sám neshledal ani jiné důvody uvedené v ustanovení § 109

odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu